

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Ἐν ἐμπορικαῖς δυσχερεῖαις ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς δύναται νὰ εὕρη παραμυθίαν. Εἰσὶ τινὰ πράγματα τὰ ὁποῖα οὐδέποτε δύναται ν' ἀπολέσῃ.

Ἐμπορὸς τις πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπτώχευσεν. Πορευθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του τεταραγμένος ἠρωτήθη ὑπὸ τῆς συζύγου του, τίς ἡ αἰτία τῆς ταραχῆς του. «Κατεστράφη, κατήντησα ἐπαίτης· ἀπώλεσα τὰ πάντα», ἀνεβόησεν πιέζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του. «Τὰ πάντα, εἶπεν ἡ σύζυγός του, ὄχι· ἔμεινα ἐγώ.» «Τὰ πάντα πάτερ», εἶπεν ὁ προσβύτερος υἱός του, ἔμεινα ἐγώ.» «Καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ μικρὰ του κόρη, περισφίγουσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν βραχιονίων της. Ἀδὲν ἀπώλεσθης πάτερ», ἐπανελάβεν αὐτή. «Καὶ ἔπειτα ἔχεις τὴν υἱοῦ σου», εἶπεν ἡ σύζυγός του. «Καὶ τὰς χεῖράς σου δι' ὧν νὰ ἐργάζεσαι», εἶπεν ὁ προσβύτερος υἱός του. «Καὶ ἐγὼ δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω». Καὶ τοὺς δύο σου πόδας πάτερ νὰ σὲ περιφέρωσι, καὶ τοὺς δύο σου ὀφθαλμοὺς νὰ βλέπῃς πάτερ», εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη.

«Ἐχεις καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ», εἶπεν ἡ μάμμη. «Καὶ ἀγαθοῦ Θεοῦ», εἶπεν ἡ σύζυγός του. «Καὶ παράδεισον νὰ ἀποκτήσῃς», εἶπεν ἡ μικρὰ του κόρη, καὶ τὸν Ἰησοῦν, ὅστις ἦλθε ἵνα μᾶς φέρῃ ἐκεῖ.»

«Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ», εἶπεν ὁ πτωχὸς ἐμπορὸς δακρυχέων. Ἀδὲν ἀπώλεσα τὰ πάντα. Τί εἶναι ὅ,τι ἀπώλεσα πρὸς ὅ,τι μοὶ ἀπέμεινεν». Καὶ οὕτω παρηγορήθη καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν ἐργασίαν.

Ἀναγνώστα, ὑπάρχουσι πράγματα πολυτιμότερα τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν τραπεζικῶν μετοχῶν. Ὅταν πλοῖον εἶναι ἐγγὺς νὰ καταποντισθῇ, σάκκοι πλήρεις χρυσοῦ εἰσὶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐρριμένοι ὡς ἀχρηστά καὶ περιττὰ πράγματα. Ζῶν, ζῶν ἱκετεύουσιν οἱ κινδυνεύοντες. Ἐάν τινες ἐπιζήσωσιν τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἄρτος ζυγίζεται μὲ χρυσὸν ἐάν δύναται νὰ ἀγορασθῇ. Πρὸ πάντων δὲ ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς ἡμῶν εἶναι πολυτιμότερα· ἡ εὐσέβεια εἶναι πολυτιμότερα καὶ χρησιμότερα τοῦ πλοῦτος, ἡ ψυχὴ πολυτιμότερα τῆς ζωῆς, ἡ

χριστιανικὴ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη ἱερωτέρα πάντων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

Ἡ Ἐν Παρίσιον Παγκοσμῶς Ἐκθέσις

Τῇ 1 Μαΐου (ν) ἐγένετο μετὰ μεγάλης πομπῆς ἡ ἑναρξίς τῆς Παγκοσμίου ἐκθέσεως ἐν Παρίσιον. Ἀπὸ τῆς 8ης τῆς πρωῒας καίτοι βροχῆς πιπτούσης τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξῶστα τῶν Παρισίων ἐκοσμήθησαν διὰ σημαίων, καὶ περὶ τὴν ἐνάτην ἡμέραν ἐξεκίνησαν ἀπὸ πάσης τῶν Παρισίων γωνίας κατευθυνόμενοι μετὰ πληθῆος πεζοδρόμων εἰς τὸ Τροκαδέρον καὶ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Περὶ τὴν 2αν ὥραν ὁ Στρατάρχης Πρόεδρος μετὰ τῆς πολυαριθμοῦ ἀκολουθίας του προηγηθέντων διασήμεων ξένων προσκεκλημένων ἐν οἷς καὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς βρετανικῆς ἐπιτροπῆς, ἀφίκοντο ἐπὶ τοῦ μεγάρου. 500,000 ἄνθρωποι ἐπεσκέψαντο τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως καὶ τὸ Τροκαδέρο, ἐπισήμως δὲ διεβεβαιώθη ὅτι ἀπὸ τῆς 11 μέχρι τῆς 1 μ. μ. 19,088 ἡμέραις ἔφθασαν εἰς τὴν Ἐκθεσιν, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν λεωφορείων, καὶ πληθῆος ἄλλων μέσων μετακομίσεως. Ἡ παρισινὴ Ἐκθεσις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιτυχία· ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν, ἡ δὲ νεωτέρα μεγαλοφυῖα ἐν παντὶ αὐτῆς κλάδῳ ἐκπροσωπεῖται ἐν αὐτῇ. Ἡ Ζωηρότης ἠύξησε διὰ τῆς παρουσίας 300,000 ξένων καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ξενοδοχείων ἐδιπλασιάσθησαν. Περὶ τὰς 40,000 πρόσωπα ἐπεσκέπτονται τὴν Ἐκθεσιν καθ' ἑκάστην.

Κατὰ τὴν ἀοριξίν τοῦ στρατάρχου Μακμαῶν ἐπὶ τοῦ μεγάρου τῆς Ἐκθέσεως ὁ ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου προσεφώνησεν αὐτῷ καὶ τῷ προέδρῳ τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς εἰπὼν ὅτι τὸ μέγαρον ὅπερ ἀνοιχθήσεται νῦν εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν δόξαν τῆς βιομηχανίας

και ειρήνης, ἔργον προσφιλῆς τῆ Γαλλίας, ὡς σύμβολον ψηλαφητῶν τῶν πόθων αὐτῆς πρὸς ἔνωσιν, ὁμόνοιαν, πολιτισμὸν καὶ πρόοδον. Ὅτι ἡτὸδε τῆς Ἐκθέσεως ταύτης συνελήθη τῆ ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Δημοκρατία ἔλαβε τὴν ὀριστικὴν αὐτῆς κύρωσιν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ γαλλικοῦ συντάγματος. Προσκαλοῦσα τὸν κόσμον εἰς μέγαν συναγωνισμόν, ἡ ἐναρχία τοῦ ὁποίου ὠρίσθη τῆ 1 Μαΐου, 1878, ἡ κυβερνήσις τῆς Δημοκρατίας ἔδειξε τὰς τάσεις αὐτῆς καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν ἐπόθει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀφιερῶσιν τὰς προσπάθειάς καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς. Πανταχόθεν γενόμενον δεκτὸν εὐνοϊκῶς, τιμῆθεν διὰ τῆς δημοφώνου εὐχῆς τῶν γαλλικῶν βουλῶν, τὸ σχέδιον ἐκυρώθη διὰ τοῦ νόμου τῆς 29 Ἰουλίου 1876. Σήμερον μεθ' ὅλην τὴν ἀνάγκην τῆς αὐξήσεως κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς ἐκτάσεως τῶν οἰκοδομῶν αἱ ὁποῖαι κατ' ἀρχὰς ἐνομιίσθησαν ἱκαναί, ὅπως ἀρκέσωσιν εἰς τὴν συρροὴν τῶν ἐκθετῶν, τὸ ἔργον συνετελέσθη. Εἰς ὀλιγώτερον τῶν 20 μηνῶν, τὰ γιγάντια ταῦτα οἰκοδομήματα, ὑπερέχοντα πάντων ὅσα μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ἐν ταῖς προαγουμέναις τῆς Γαλλίας ἐκθέσεσιν, ἐπεραιώθησαν. Τεράστιος ἀριθμὸς τόνων μετ' ἄλλου ἐχρησάσθη πρὸς οἰκοδομὴν αὐτῶν, καὶ πολλὰ φυσικὰ δυσχερεῖα ἀπηντήθησαν καὶ κατεβλήθησαν, πολλὰ δὲ νέα προβλήματα ἐλύθησαν.

Εἰς τοὺς προσεχεῖς ἀριθμοὺς τῆς Ἀθηναϊδος θέλομεν ἐν συνόψει περιγράψει τὰ κυριώτερα τῆς Ἐκθέσεως τμήματα.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Α' Ὁ οἶκος τοῦ Ἱερέως.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν λίαν πρῶτ' ὁ Δοβρῦς μετέβη πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου. Ἦτο δὲ ἀγαθὸς τις ἄνθρωπος, ὅστις ἐγίνωσκε τὴν θέσιν τοῦ Δοβρῦ καὶ πολὺ ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐν τούτοις ἅμα τὸν εἶδεν ἐρχόμενον τὸν ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παραγορῇ, παραπονούμενος συγχρόνως ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ναι, γινώσκω τὴν καρδίαν σου, ἀπάντησεν ὁ χωρικός· πιστεύω ὅμως ὅτι σήμερον θὰ δυνηθῆς νὰ μὲ συντρέξῃς, οὐχὶ βεβαίως μὲ χρήματα, ταῦτα δι' ἐμὲ εἶναι τῶρα ὑπάθεσις δευτερεύουσα. Εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην στενοχωρίαν καὶ πολλὴν ἀπορίαν ὡς πρὸς τὸ τί μέλλω νὰ πράξω, οὐχὶ πρὸς τοὺς δανειστάς μου ἀλλ' ἐνεκα νόου καὶ ἐκτάκτου συμβάντος. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν ἐκπληττόμενον ἱερέα τὴν μετὰ τοῦ κόρακος σκηνήν.

— Πῶς! εἰς κόραξ ἦλθεν εἰς βοήθειάν σου; ἀνεφώνησεν ἐκθαμβὸς ὁ ἱερέως· τούτο εἶναι τὸσον ἐκτακτον τὸσον σπάνιον ὥστε καταστῆ ἀπίστευτον.

— Μάλιστα, ἀπάντησεν ὁ χωρικός. Καὶ ἐγούτοις ἰδοὺ τί μοι ἔφερε· καὶ ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἱερέως τὸ δακτυλίδιον.

Ὁ ἱερέως λαβὼν αὐτὸ εἰς χεῖρας καὶ ἐξετάσας αὐτὸ μόλις ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Τούτο τὸ δακτυλίδιον, ἀνέκραξεν, εἶναι ἡ τοῦ βασιλέως μας σφραγίς! Ἴδὲ ἐπὶ τοῦ πολυτίμου τούτου λίθου τὰ δύο ἀρχικὰ γράμματα Σ. Β. Στανίσλαος Βασιλεὺς. Ναι, Δοβρῦ, τῶρα δύναμαι νὰ σε βοηθήσω. Ὅα ἐκθέσω εἰς τὸν βασιλέα ὅλην τὴν στενοχωρίαν τῆς θέσεώς σου, καὶ θὰ ἐφελκύσω τὴν βασιλικὴν προσοχὴν ἐπὶ ἐνὸς τιμίου καὶ πιστοῦ ὑπηκόου του. Ὑπαγε εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ εὐλόγει τὸν οὐράνιον μας Πατέρα.

Ὅταν ὁ Δοβρῦς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως, ὁ ἀνεμὸς ἔπνευ ψυχρότατος καὶ χιὼν ἐπιπτεν ἀφθόνως· ἡ ψυχὴ ὅμως τοῦ χωρικοῦ εἶχεν εὐδίαν, εἶχεν ἀνοιξιν. Καίτοι οἱ πόδες του ἐπάταν ἐπὶ τῆς χιόνος, ἡ καρδία του εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ ῥόδων εὐωδῶν. «Φύσα ὄσον θέλεις, ψυχρὲ Ῥωσικῆ ἀνεμ», εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δοβρῦς, «πολὺ μὲ ἐτυράνησες, ἀλλὰ τῶρα πράξε ὅ,τι θέλεις. Τί θὰ εἶπῃ ἡ Μαρία μου ὅταν ἀκούσῃ εἰς ποῖον τὸ δακτυλίδιον ἀνήκει; Τί θὰ αἰσθανθῇ ὅταν μάθῃ τί μέλλει νὰ πράξῃ ὁ ἱερέως; ὦ, ἄς εὐλογῶ τὸν Θεόν μου καὶ ἄς χαίρω ἐν τῇ ἀγάπῃ του». Τοιαῦτα μελετῶν καθ' ἑαυτὸν ἔφθασε εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ σύζυγός του, ἥτις ἀνυπομόνως περιέμενεν αὐτὸν, ὡς τὸν εἶδεν, ἔτρεξεν εἰς προὔπαντησίν του. Ἡ χαρὰ τοῦ Δοβρῦ ἦτο τὸσον μεγάλη, ὥστε οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ αὐτὴν ἀπὸ τοὺς φιλάτους του. Ἀμα λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἤρπασε τὰ τέκνα του τὰ κατέβλησε καὶ ἀμέσως διηγῆται εἰς τὴν σύζυγόν του τὰ πάντα. Ὅταν τὰ τέσσαρα μεγαλῆτερα παιδιά ἤκουσαν ὅτι τὸ δακτυλίδιον ἀνήκειν εἰς τὸν βασιλέα, ἤρχισαν νὰ χορεύωσι ἀπὸ τὴν χαρὰν των. Ὑπῆγαν μίαν φορὰν μὲ τὸν πατέρα των εἰς τὴν Βαρσοβίαν καὶ ἐστάθησαν ἐμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ καὶ εἶδον τὸν βασιλέα καθήμενον ἐπὶ ἀμάξης, συρομένης ὑπὸ ἑξ ἵππων· ναι, καὶ ὁ βασιλεὺς τὰ ἐχαιρέτησεν, ὅταν τὰ παιδιά ἀπεκάλυψαν τὰς κεφαλὰς των· διότι ὁ βασιλεὺς Στανίσλαος, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Πολωνίαν ἀπὸ τὸ 1705 ἕως τὸ 1709, ἦτο ἡγεμὼν ἀγαθὸς καὶ εὐπροσῆγορος. Ὁ κόραξ λοιπὸν ἦτο ἀδύνατον νὰ θέσῃ τὴν τύχην τοῦ χωρικοῦ μας καὶ τῆς οἰκογενείας του εἰς χεῖρας καλλιτέρας ἀπὸ τὰς τοῦ βασιλέως ἐκείνου.

Ε'. Τὸ παίραμα.

Δύο μετὰ ταῦτα ἡμέρας ὥραία τις ἀμαξά ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρομένη, ἐλθοῦσα εἰς τὸ χωρίον, ἐστάθη ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ ἱερέως. Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς σημάτων ἦτο φανερώτατον εἰς πάντας ὅτι ἡ ἀμαξά ἐκείνη ἤρχετο ἀπὸ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων. Οἱ χωρικοὶ ἐξῆλθον εἰς τὰς θύρας των, τὰ παιδιά ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἀμαξάν, αἱ γυναῖκες ἔκυψαν εἰς τὰ παράθυρα. «Τί συνέβη;» ἔλεγον καθ' ἑαυτοὺς, «τί τρέχει καὶ ἦλθε βασιλικὴ ἀμαξά εἰς τοῦ ἱερέως μας τὸν οἶκον;» Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς των ἐκορυφώθη ὅτε εἶδον τὴν ἀμαξάν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ ἱερέως τοῦ βασιλέως καὶ ὁ τοῦ χω-

ρίου των, σταθεῖσα ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ γείτονός των Δοβρῦ, αὐτὸν δὲ τὸν Δοβρῦν, φοροῦντα τὰ τῆς ἐορτῆς ἐνδύματά του, νὰ εἰσέλθῃ. Τοιοῦτόν τι οὐδέποτε συνέβη εἰς χωρικὸν τῆς Πολωνίας· ὅτι δὲν ἔτρεχε κακὸν τί ἦτο πολὺ φανερόν, διότι ὁ Δοβρῦς ἦτο εὐθῆμος ὡς εἰ ἐπορεύετο εἰς γάμον. Τινὲς τῶν βλεπόντων ἠσθάνθησαν φθόνον εἰς τὴν καρδίαν των· ἀλλ' ὁ κόραξ ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ σταύλου ἔβλεπε μετ' εὐχρηστικῆσεως τὸν κύριον του, τῆς δὲ Μαρίας ἡ καρδία ἦτο πλήρης χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Δοβρῦς ἐν τούτοις καθ' ὁδὸν ἠσθάνετο εἰδὸς τι ταραχῆς καὶ καθ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὴν πόλιν τὸ θάρρος του ἐξέλειπεν.

Οἱ δύο ἱερεῖς προσεπάθουν μὲ μυρίους λόγους νὰ τὸν στηρίξωσιν· ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κάπως τὸν παρηγόρει ἦτο ἡ παρουσία τοῦ κόρακος, ὅστις καταβάς ἐκ τῆς στέγης εἶχε καθίσει ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὡς ἐντιμὸς ἀκόλουθος. Τέλος ἡ ἀμαξά ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ. Ὁ δὲ Δοβρῦς παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἡ φιλοφροσύνη τοῦ ὁποίου τὸσον ἐμάγευσε τὸν χωρικόν, ὥστε ἤρχισε μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν καὶ μὲ ἄκραν ἀταραξίαν νὰ διηγῆται κατὰ πλάτος τὴν ἱστορίαν τοῦ κόρακος καὶ τοῦ δακτυλιδίου, ὡς εἰ ἐκάθητο εἰς τὴν καλύβην του καὶ συνωμίλει μὲ τινὰ γείτονά του. Ἡ ἀπόλεια τοῦ δακτυλιδίου εἶχε προξενήσει μεγάλην ταραχὴν καὶ σύγχυσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα· πάσα γωνία εἶχεν ἐρευνηθῆ, μυρία ὑποψαῖα ἠγέρθησαν καὶ οἱ μᾶλλον τίμιοι ὑπηρεταὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἀνάξιον ἐμπιστοσύνης. Ἀλλ' ἤδη πάσα ἀνησυχία ἐξέλειπεν, ἡ δὲ πιστότης καὶ τιμιότης τῶν ὑπηρετῶν ἀπεδείχθη. Τινὲς μάλιστα τούτων ἤρχισαν νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι κόραξ τις ἐπέτα ἔξωθεν τοῦ παλατιοῦ καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐχάθη τὸ δακτυλίδιον τὰ παράθυρα τοῦ βασιλικοῦ δωματιοῦ εἶχον μείνει ὥρας τινὰς ἀνοικτά. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἡ κόραξ ἦτο πάλιν παρὼν ἀπεφασίσθη νὰ τεθῆ ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἔθεσαν λοιπὸν τὸ δακτυλίδιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ οἱ περιεστῶτες ἀπεμακρύνθησαν. Τότε πρὸς θαυμασμόν πάντων ὁ κόραξ ὤρμησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸ δακτυλίδιον καὶ ἐλθὼν ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ χωρικοῦ κυρίου του! Οὕτως ἐπεβεβαιώθη ἡ ἀλήθεια τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου λεγομένων καὶ τοῦ ζώου ἡ ἐπιθυμία νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν χωρικὸν τὸ πολυτίμον ἐκεῖνο κειμήλιον. Τὸ συμβῆναι τούτου ἐνέβαλε πάντας εἰς ἀπορίαν· ἀλλ' ἡ τοῦ βασιλέως καρδία ἐπληρώθη ἀπὸ στοχαστμοὺς σοβαροῦς. Πῶς τὸ πτηνὸν ἐνόησε τὴν δεινὴν τοῦ χωρικοῦ θέσιν; πόθεν ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ δακτυλίδιον ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τοῦ κυρίου του τὴν κατάστασιν;...

Ὅταν ἦλθεν ὁ χειμὼν, ὁ Δοβρῦς καλοσηδεδυμένος, τὰ παιδιά του θερμὰ καὶ εὐθῆμα καὶ ἡ σύζυγός του εὐγνωμῶν ἀπηλλαγμένοι παντὸς χρέους, μὲ σταῦλον μεγαλῆτερον καὶ δύο γαλακτεράς ἀγελάδας, ἐκάθητο μετὰ τοῦ γεροκόρακος ἐντὸς τῆς νεοκτισθείσης οἰκίας των, εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, ὅστις διὰ τὸσον

θαυμαστοῦ τρόπου ἔσωσεν αὐτοὺς ἀπὸ καταστροφῆν βεβαίαν.

Οὕτως ἡ θεία Πρόνοια καὶ διὰ τῶν μᾶλλον παραξένων μέσων πολλάκις ἐρχεται εἰς βοήθειαν τῶν ἐχόντων ἀπόλυτον αὐτῆς ἀνάγκην· καὶ κάμνει νὰ λάμψῃ ἡ ἀρετὴ, ὅπου τὸ θεῖον τούτο δῶρον εὐρίσκεται. Εἶθε πάντες νὰ ἔχωμεν ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πανσόφως διοικοῦσαν τὰ πάντα πανάγαθον τοῦ Θεοῦ χεῖρα· καὶ νὰ προτιμῶμεν τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μᾶλλον δυσκόλους στιγμὰς τῆς πολυμύχθου ζωῆς ταύτης, γινώσκοντες ὅτι ὅσοι ἐνεκαρτέρησαν οὐδέποτε κατησχύνθησαν. * *

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. ΚΕ'.—ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΤΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ.

Τὰ ζῶα ἔχουσι διάφορα ὄργανα πρὸς ἀμυναν ἑαυτῶν· τινὰ ἔχουσι ὄνυχας, ἄλλα κέρατα, ἄλλα ῥάμφη ὀξεῖα, ἰσχυροὺς ὀδόντας, καὶ ἄλλα κέντρα. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν τούτων ἔχει, διότι, διὰ τῆς διανοίας αὐτοῦ δύναται νὰ ἐφεύρῃ ἐργαλεῖα πρὸς ἀμυναν, θέτων ταῦτα εἰς ἐνέργειαν διὰ τῶν χειρῶν του. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφεύρωσι καὶ μεταχειρίζονται ἐργαλεῖα οἷα τὰ δόρατα, τὰ ξίφη, τὰ πυροβόλα, πολὺ θὰ ἐκινδύνεον ἀπέναντι τινῶν ἐκ τῶν ζώων. Ὁ λέων καὶ ἡ τίγρις, καὶ τὸν ἰσχυρότερον δύναται νὰ σχίσωσι ἐὰν δὲν ἔχη τι εἰς τὰς χεῖρας του δι' οὗ νὰ ὑπερασπισθῇ.

Καλὸν θὰ ἦτο ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἠδύνατο νὰ μεταχειρίζονται τὰ ὄπλα τὰ ὁποῖα κατασκευάζουσι μόνον πρὸς ἀμυναν ἑαυτῶν· ἀλλὰ πολλάκις τὰ μεταχειρίζονται εἰς ἐπιθεσιν κατὰ τῶν ἄλλων, ὅπως τὰ ζῶα τὰ ὄπλα των, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς ὄνυχας ὡς πρᾶτουσι τὰ κτήνη. Αἱ χεῖρες ἐγένοντο πρὸς ὠφέλιμον ἐργασίαν καὶ ἀθῶαν παιδιάν· ἀλλὰ πολλάκις γίνεται τούτων χρῆσις πρὸς ἐπιθεσιν. Οἱ ὀδόντες ἐδόθησαν ἡμῖν ἵνα τρώγωμεν μετ' αὐτῶν, ἀλλ' οἱ παῖδες, καὶ οἱ ἄνδρες πολλάκις, δάκνουσι δι' αὐτῶν ὡς ὠργισμένα κτήνη. Οἱ ὄνυχες ἐδόθησαν ἡμῖν πρὸς διαφόρους ἐπιθετικὰ σκοποὺς, ἀλλ' οἱ παῖδες τοὺς μεταχειρίζονται πολλάκις πρὸς διαπάλην, ὡς τὰ κτήνη τοὺς ὄνυχας των. Τὰ ἐπιθετικὰ ὄργανα πτηνῶν τινῶν εἶναι πλέον ἰσχυρὰ, ὡς τὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ τοῦ γυπὸς, ὅστις ἀρπάζει καὶ σπαράττει ὀλόκληρον ἀμνόν.

Ὁ πελεκάν ὃν βλέπετε ὀπισθεν, ἔχει τὸ μέγιστον ῥάμφος πάντων τῶν ἄλλων πτηνῶν, τὸ μεταχειρίζεται εἰς κατασκευὴν τῆς τροφῆς του, συνισταμένης εἰς ὀπώρας, μῦς καὶ μικρὰ πτηνά. Τὰ ἄκρα τοῦ ῥάμφους εἰσὶν ὀδοντωτὰ ὡς πρίων, κατάλληλα πρὸς κατάρτησιν τῶν μικρῶν ζώων ἐξ ὧν τὸ πτηνὸν τούτο ἀποτρέφεται. Μεταχειρίζεται ὅμως τὸ ῥάμφος του καὶ πρὸς ἀμυναν κατὰ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐπιτιθεμέ-

ών αυτού. Ο πελεκάν κατασκευάζει την φωλεάν του εντός όπης δένδρου, ήν σκάπτει διά τῶν ράμφους του, εάν μη εύρη έτοιμην, εκεί δέ κάθηται αποφράττων την είσοδον κατά παντός ζώου θέλοντος να εισέλθῃ. Οί πίθηκοι είσιν οί χείριστοι αυτού έχθροί· άλλ' άμα τούς πλήξη διά τῶν ράμφους του, πολύ προσέχουσι να άπομακρύνωνται εις τὸ έξῆς. Όταν ο πελεκάν κοιμάται, καλύπτει τὸ μακρὸν ράμφος διά τῶν πτερῶν του, φαίνεται δὲ ὡς σφαίρα ἐκ πτερῶν μεταχειρίζεται επίσης τὸ ράμφος ὅπως δι' αὐτοῦ περικόπτῃ τὴν οὐράν του, κόπτον τὰ πτερὰ ὡς διά ψαλλίδων· τοῦτο πράττει μετὰ μεγάλης προσοχῆς νομίζων ἴσως σπουδαίον πρὸς καλλονήν.

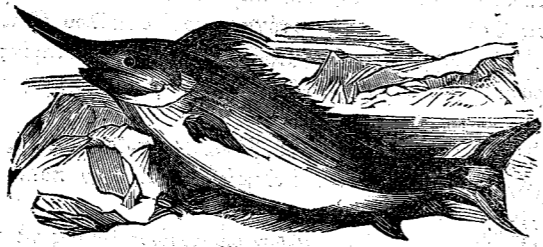

Η γαλῆ κρατεῖ στενωῶς διά τῶν ἀνύχων της τὸν ποντικόν, ἐνῶ διά τῶν μακρῶν καὶ ὀξέων ὀδόντων της σχίζει τὰς σάρκας καὶ τὰ ὀστά του. Ἐάν ἴδητε γαλῆν τοῦτο ποιούσαν, θέλετε λάβει ἰδέαν τίνα πῶς ὁ λέων ἢ ἡ τίγρις σχίζουσιν οἰονδήποτε ζῶον. Οί ὄνυχες της γαλῆς κρύπτονται ἐντός τῶν ποδῶν της, ἐφόσον δὲ κρύπτονται φαίνεται ἡμέρον καὶ ἥτυχον ζῶον. Οί πόδες της ὑποκάτω εἰσιν ἀπαλοὶ ὡς ἐστρωμένοι διά μικρῶν προσκεφαλαίων. Τοῦτο δὲ διά δύο τινα· πρῶτον ὅταν πηδᾷ ἐξ ὕψους ἵνα μὴ κυτᾷ, καὶ δεύτερον ὅταν πλησιάζῃ τοὺς μύς δὲν ἀκούεται καὶ οὕτως κατορθῶν να τοὺς συλλάβῃ.

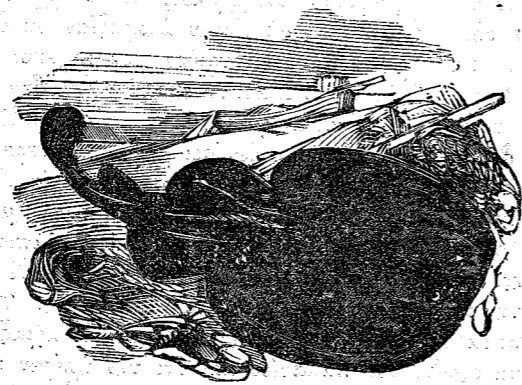
Ζῶα τινά ἔχουσι κέρατα τὰ ὅποια μεταχειρίζονται εἰς ἐπιθεσιν καὶ ἀμυναν, ἀμυνόμενα καὶ κατά φιλόντων καὶ τίγριων. Τοῦ ζώου οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν ἔχουσι μὴ-κοκ τεσσάρων ποδῶν. Διαίτᾷται ἐν τῇ μεσημβρινῇ Α-

μερικῇ καὶ καλεῖται παρά τῶν ἐγγυρίων κουδοῦ. Διέρχεται δὲ τὰ δάση ῥίπτον ὀπίσω τὴν κεφαλὴν τοιοῦτω τρόπῳ ὥστε τὰ κέρατα ἔρχονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου μετὰ τῆς βάχεως, οὕτω δὲ δὲν περιπλέκονται ταῦτα εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων. Ὁ ξιφίας ἔχει ξίφος ἐξ ὀστού τοσοῦτον ἰσχυροῦ ὥ-

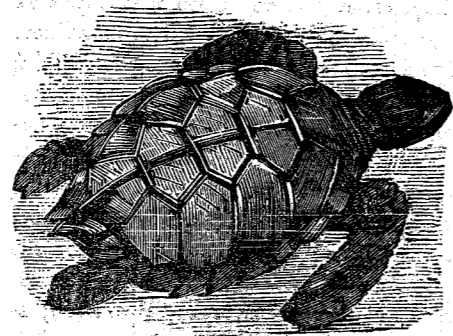
στε διαπερᾷ καὶ τὴν τρύπιδα πλοίου. Ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ ὑπάρχει τρόπις πλοίου διαπερασθεῖσα δι' ἐνὸς τῶν ξιφῶν τούτων ὅπερ ἐμπηχθὲν ἀπεκόπη. Ὑπάρχει ἕτερος ἰχθύς ἔχων ὄργανον πρίονα, δι' οὗ ἐπιτίθεται κατὰ φαλαινῶν καὶ ἄλλων τεράτων.

Ὁ παράδοξος οὗτος ἰχθύς, ἡ νάρκη, ἔχει δύο ἡλε-

κτρικὰς στήλας, ἧτοι μηχανὰς δι' ὧν ποιεῖ ἡλεκτρισμὸν δι' οὗ παράγει τίναγμα ὁπόταν θέλῃ. Ἐάν ὁ ἰχθύς εἶναι μέγας δίδει τίναγμα ἱκανῶς ἰσχυρὸν να καταρρίψῃ ἄνθρωπον. Διά τοῦ βευστοῦ τούτου δύναται να καταστήσῃ ἀνίκανον πάντο ἰχθύν κατ' αὐτοῦ ἐπιτιθέμενον, πιθανῶς δὲ μεταχειρίζεται τὴν στήλην της πρὸς κατάρριψιν τῶν ἰχθύων οὓς καταβιβρώσκει.

Τὰ διάφορα εἶδη χελωνῶν, ἐνῶ δὲν ἔχουσι μέγала μέτα ἐπιθέσεως ἔχουσι ἐκτακτὰ μέσα ἀμύνης. Ἐχουσι πληῆρες ἔνδυμα πυκνῆς ὀστεῶδους πανοπλίας. Ἡ παρατιθεμένη εἰκόνα παριστᾷ τὴν πρασίνην χελωνήν, ἧτις πολλάκις αὐξάνει τοσοῦτον ὥστε να ζῖ-

χελωνήν, ἧτις πολλάκις αὐξάνει τοσοῦτον ὥστε να ζῖ-

γίξῃ ὄσοντρες ἢ τέσσαρες ἄνθρωποι. Εὐρηται εἰς πολλάς νήσους τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Ἰνδιῶν, τὸ δὲ κρέας αὐτῆς θεωρεῖται πολυτελεῆς τροφή. Τὸ ἰσραῖον ὄστούν δι' οὗ κατασκευάζονται κτένια προέρχεται ἐκ τινῶν εἰδῶν χελωνῶν.

Ζῶα τινά ἔχουσι λίαν παράδοξα ὄργανα ἀμύνης. Ὁ ἀκανθόχοιρος ἐπιτίθεται ἀμυνόμενος διά τῶν ὀξειῶν ἀ-

σάκκον πλήρη μελανοῦ ὑγροῦ. Τοῦτο μεταχειρίζεται πρὸς ἀμυναν ὡδε: εἴαν καταδιώκεται ὑπὸ ἰχθύος μείζονος αὐτοῦ, κενῶνει τὸν σάκκον του ἐν τῷ ὕδατι, οὕτω δὲ ποιεῖ τοιοῦτον νέφος ὥστε τυφλῶνει τὸν καταδρομέα, καὶ αὐτὸς γίνεταί ἀφαντος.

κωνῶν του τὰς ὁποίας ἐμπήγνυσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐπιτιθεμένου κατ' αὐτοῦ ζώου.

Ὁ ὀκτάπους ἔχει παράδοxon τρόπον διαφυγῆς ἀπὸ τῶν ἐπιτιθεμένων κατ' αὐτοῦ ἰχθύων. Ἐχει ὀκτὼ μακροὺς βραχίονας, ἐπὶ δὲ αὐτῶν οἰοῦναι μικρὰ κομβία δι' ὧν προσκολλάται ἐπὶ βράχου ἰσχυρῶς ἢ κρατεῖ ἰχθύν ἀγρευθέντα. Τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει ἐντός αὐτοῦ

Ο ΕΥΦΥΗΣ ΑΛΛ' ΟΚΝΗΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ ἐν τῇ παρατεθειμένῃ εἰκόνι παριστάμενος σπουδαστής, βασιζόμενος εἰς τὴν εὐφυίαν δι' ἧς ὁ Θεὸς ἐπροίκισεν αὐτόν, ἀντὶ να συναισθανθῇ τὴν μεγαλειότητα ἣν εἶχεν ἕνεκα τοῦ δωρημάτος τούτου εὐθύνην, διήρχετο τὰς πολυτίμους ὥρας τῆς νεανικῆς αὐτοῦ ἡλι-

κίας παιζων και αστειζόμενος. 'Ημέραν τινά, ἐνθ' ὃ διδάσκαλος ἐξήλθεν τοῦ δωματίου, ὁ νεανίας οὗτος εἰσελθὼν ἐνεδύθη τὰ ἐνδύματα τοῦ διδασκάλου και μιμούμενος αὐτὸν διήρχετο τὰς στιγμὰς ὑποκινῶν τὸν γέλωτα τῶν συμμαθητῶν του. 'Αλλ' αἰφνης, ἰδὼν ὁ διδάσκαλος, ἐτιμώρησεν αὐτὸν τῶσον αὐστηρῶς, ὅσον ὁ τρόπος ἦν πρωτοφανής. Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, οὐδὲ κἀν νὰ λάβῃ γινῶσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀστείου μαθητοῦ, ἐκάθησε παρὰ τὴν ἑδραν και ἤρξατο τῆς παραδόσεως· τότε ὁ εὐφυής ἀλλ' ὀκνηρὸς, συνάμα δὲ και ἀστείος μαθητής, ἀπῆλθεν ὡς κατησχυμένος κύων, μετὰ σιγῆς και μεγάλης συστολῆς. 'Η εὐφυία δυστυχῶς πολλάκις καθιστᾷ πολλοὺς νέους οὐχὶ μόνον ὀκνηροὺς, ἀλλὰ και δυστυχεῖς διότι μεταβάλλουσι και τὸ ἱερὸν τοῦτο πλεονέκτημα εἰς μέσον διαφθορᾶς.

ΠΟΛΥΔΩΡΑ*

ΜΥΘΑΣΜΑ (BALLADE).

Ἀπομίμησις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, τοῦ Burger.

I.

«ὦ ὦρατέ μου Βρασίδα, δύο ἡμερῶν νυμφίε!
Τῶν πολεμιστῶν ἡ δόξα, ὦ Βρασίδα μου ἄνδρσι!
Ποῖα ἄναιρα ἀπόψε διὰ σέ, σκληρῆ, δὲν εἶδα!...
Ἄρα ζῆς ἢ ἐφρονεῖς διὰ τὴν σκληρὰν πατρίδα;»

Ἐλεγεν ἡ Πολυδώρα, κλαίουσα ἐπὶ τῆς κλίνης
τὴν νυμφίον αὐτῆς, βεβίη τὴν ἀφῆκεν εἰς ἀποίνης,
και μετὰ τοῦ Τουρκογαγού ἐτρέψε νὰ φάσῃ φράκτιν
εἰς τοῦ Δράμαλη ἐκείνου τὸν βροντῶδη καταρράκτιν.

Εὐφροσύνη! εὐφροσύνη! ὁ σατραπῆς κατεστράφη!—
Ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τῶν Τούρκων ἐξεχέλισαν οἱ τάφοι!
Νίκη, νίκη! δόξα, δόξα! ὁ στρατὸς τῶν Ἡμιθίων
ἐπιστρέφει σείων δόρυ τουρκοφόνον και ἀκμαῖον!

Παιδες, γέροντες, γυναῖκες τρέχουν εἰς τὰς λεωφόρους
διὰ νὰ προῦπανθήσουν τοὺς φιλάτους διαφνηρόους*
εἰς τοὺς κώδωνας δὲ οὗτοι, οἵτινες τοὺς χαιρετῶσι,
μὲ τοῦ Ρήγα τοῦ φερραίου τοὺς παιᾶνας ἀπαντῶσι.

«Ἦλθες! Ἦλθες, ὦ υἱέ μου!» ἀνεβόουν αἱ μητέρες.
«Νικητὴς τροπαιοφόρος;» ἀρ' ἑτέρου οἱ πατέρες.
«Φαίνεσάι μας θῶν ἴσος!» ἔλεγον γοητευμένοι
εἰς τοὺς ἑαυτῶν μνηστῆρας, κόρατ' αἱ μεμνηστευμένοι.

Μάστιν τοῦ στρατοῦ τὰς τάξεις διατρέχ' ἡ Πολυδώρα.
τὸν ὦρατῶν τῆς νυμφίον ἐν τῷ μέσῳ δὲν ἔωρα!
Μάστιν κράζει: «Ποῦ εἶν' ὁ νυμφίος μου Βρασίδας;
Τὸ «οὐκ εἶδα» τῶν ἡρώων τῆς φωνεῖ τὰς ἐλπίδας.

Μὲ ἐκπεπλεγμένη κόμη, μὲ δαδακρυμένον ἔμμα,
μὲ κλονιζόμενος πόδας και μὲ ὀλοῦζον στόμα,
ἡ ἀθλία Πολυδώρα ἐπιστρέφ' εἰς τὴν οἰκίαν,
και ἡμιθιῶν, παρᾶρτων, πίπτει εἰς λειποθυμίαν.

II.

Εἰς τοὺς θρήνου, εἰς τὸν κρότον, ἡ καλή τῆς μήτηρ τρέχει.—
Τὴν σηκώνει.—Μὲ τὸ ὄμμα τὴν ὤραν μορφήν τῆς βρέχει.
«Ἄ! ὦ μήτηρ! Ἄ! ὦ μήτηρ! ἄρες με νὰ ἐκψυχῆσω!
Ὁ Βρασίδας μου ἐχάθη! δὲν ζῆ πλέον ὁ Βρασίδας!
Μήτηρ, χάνω μὲ ἐκεῖνον τὴν ζῶν και τὰς ἐλπίδας!
Χαῖρε, δὲν εἶ ἐπιζήσω ἡ»

* Τὸ ἀνωτέρω ποίημα, λαβῶσα ἡ Διεύθυνσις παρὰ τοῦ ἐνταῦθα
διαμένοντος κ. Εὐθυμίου Ραφτοπούλου, ἀγαδελφου τοῦ ἀειμνήστου
ποιητοῦ, Ξενοφῶντος Ραφτοπούλου, εὐχαρίστως καταχωρεῖ αὐτὸ
σήμερον ἐν ταῖς στήλαις τῆς Ἀθηναίδος, ὡς οὐδέποτε δημοσιευθῆν.

«Τοῦ Θεοῦ εἰς δαθῶμεν μὲ πιστὴν, Σερμὴν καρδίαν;
Εἶναι εὐσπλαγγνος, ὦ τέκνον! ἴσως καμὴ εὐσπλαγγνίαν!—
Ὁ Θεὸς δὲν ἀναστάνει, μήτηρ, τοὺς ἀποθαιμένους!...
Ὁ Βρασίδας μου ἐχάθη!—ἄς, χαθῆ κι' ὁ κόσμος ἅπας!—
Ἐπρεπε γ' ἀποχωρῆσαι, ἂν, Θεέ μου, μᾶς ἠγάπας,
δύο νεοσυμφεμένους!...»

«Κόρη μου! μὴ λέγε ταῦτα!... δόξαζε και μὴ βλασφημεῖ!...
«Τί! τὸν Πλάστην νὰ δοξάζω ἐνθ' ἔμεινα ἐρήμη!...
Ὁ Θεὸς σκληρὸς, ναί! εἶναι, ἀσπλαγγνος, ἀνελεῖμα!—
Ἄγαπῶν τοὺς ἀναίτιους ἀναίτιως νὰ παιδεύῃ!—
Διὰ τί εἰς τὸν Βρασίδα ἐν ἀνθρήνονον φωνεῖς;
Τί τὸν ἐπταῖσα ἢ τλήμων;»

«Ἄν παιδεύῃ, μᾶς παιδεύῃ ὁ Θεὸς πρὸς τὸ συμφέρον
τῆς ψυχῆς μας, Πολυδώρα, συλλυπούμενος, μὴ χαιρῶν!
Τὴν ὑπομονὴν μας βλέπων μᾶς χεροποιεῖ και πάλιν...
Σίγα, κόρη μου μὴ λάλει! βλασφημίας μὴ ἄμειλει!
ἴσως ὁ Βρασίδας πνεῖ! ἴσως τὸν Βρασίδα στελεῖ
εἰς τὴν φίλην σου ἀγκάλην!—»

«ὦ Βρασίδα! ὦ Βρασίδα!... ὦ νυμφίε μου Βρασίδα!
Ποῦ κοιμᾶσαι φωνεμένος διὰ τὴν σκληρὰν πατρίδα;
Ἄ! πατὴρ καταρραμένη!... Τοὺς νυμφίους μᾶς ἀρπάξεις!...—
Ἰπὲρ σοῦ μᾶς καταλείπουν μ' ἀνθουσιασμένον βῆμα!
Και χωρὶς νὰ τοὺς οἰκτεῖρη, αἰμοβόρε! εἰς τὸ μνημα
χαϊρεκάκως τοὺς στοιβάξεις!...»

«Ποῶς δαίμων ἐκ τοῦ ἄδου πλανᾷ, φεῖ! τὸ λογικὸν σου;
Τρέξε, ἐξομολογήσου, μαζύ, εἰς τὸν Πνευματικὸν σου!—
«Ὀλοὶ ὁ Πνευματικὸς μου, ἡ πατὴρ και ἡ Τρησκεία!...
Ὀλα φεῖθη, ὄ! ἀπάται εἰς οὐδὲνα ὠφελοῦσαι!...
Τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν τάφον ν' ἀνεγείρουν ἀθνενοῦσαι!...—
ὦ μοι, ὦ μοι τῆ ἀθλίᾳ!»

«Κόρη ἄφρον! κόρη ἄφρον! βλασφημεῖσα, καταρῶσα!
Τοῦ Θεοῦ και τῆς Πατρίδος τὸν Βρασίδα προτιμῶσα!
Πρὸ τῆς σκέψης ὁ ἔρωσ τί πορεύεται και τρέχει;
Οἶδας οὐ ἂν ζῆ ἐκεῖνος, (κ' εἰς αὐτὸ μὴ ἀμφιβάλλης),
ἂν τὸν ἄπιστον ἀπίστως ἢ ἀγκάλῃ φίλης ἄλλης
περιβάλλεται και ἔχη;...»

«ὦ Βρασίδα! ὦ Βρασίδα... ὦ νυμφίε μου Βρασίδα!
Ποῦ κοιμᾶσαι φωνεμένος διὰ τὴν σκληρὰν πατρίδα;
ὦ Βρασίδα μου! Σὺ ἦσο ἢ ζῶ ἢ ἡλιός μου!
Ἐφρονεῖς;—ἐφρονεῖθην!...Εἰς τὸν ἄδην εἰς ἴδω!...
Εἰς τὴν ἔρημον ζῶν μου, ναί, ἀπόψε τέλος δίδω,
ὦ Βρασίδα μου! ὦ φῶς μου!»

«Μὴ συνερῆθης, Θεέ μου, ἂν τὸ στόμα τῆς προφῆρῃ
βλασφημίας! Ἡ ψυχὴ τῆς τὰς μισοῖ και τὰς ἔχθαιρει...
Ὁ συζυγικός τῆς ἔρωσ, ἢ συζυγική τῆς Τλιψίς,
Κύριε, τὴν παρεκτρέπουν, τὴν τυφλῶνουν! Ὀ! μὴ σπεύσης,
ὦ! μὴ σπεύσης, Κύριε μου, τὴν ἀθλίαν νὰ παιδεύτῃς!
Τὴν ὀργὴν σου μὴ τῆ βίψης!—»

III.

Εἰς τὴν ἀπὸγινῶσιν τῆς λοιπῶν ἢ Πολυδώρα,
Θεὸν τε και Πατρίδα παντόλμως ἐβλασφημεῖ,
ἔχρεις θτου ἐσημᾶν ἢ μεσανύκτων ὦρα.
Ἐνθ' δὲ τὸτ' ἀρπάξεται ἐν πυροβάλλον—εἴ μοι!
Και μελετᾷ αὐτόχειρ, ἢ βλάσφημοι νὰ γίνῃ...
Τράπ! τράπ! τράπ! πόδας ἵππου εἰς τὴν ἑδὸν ἀλούει...
Τὸ ἔπλον τῆς κρατῶσας, προσεκτικὸν οὖς τεινεῖ...
Τίς εἰς τοιαύτην ὦραν τὴν Σύραν αὐτῆς κρούει;

«Οὐρᾶ! ὦ Πολυδώρα!... καταβα, ἀνοῖξέ μου!
Οὐρᾶ! ζῆ ὁ Βρασίδας—μῖα φωνὴ τῆς κράζει
«Βρασίδα μου, νυμφίε, σὺ εἶσαι, ὦ Θεέ μου!
«Ὀὐ! Ἄρες τὸν Θεόν σου κ' ἐκεῖνος ἠσυχάζει!—
«Λοιπὸν δὲν ἐφρονεῖς; Ζῆς; ὦ! δὲν εἶμαι χῆρα;
Ἐλθε, ὦ σύζυγέ μου! ἔλθε, ἄς ἀναδῶμεν!
Νὰ φωνεῖθαι ἐσκόπου μ' αὐτὴν ἰδῶ τὴν χεῖρα!»
«Ὀὐ! Ἄρες τῶρα ταῦτα κ' ἔλθε γ' ἀναχωρῶμεν!—»

«ὦ φίλατέ μου φίλε! ὦ φίλε μου Βρασίδα!
«Γλυκοπικρα, φίλατῃ, τ' ἀβρά σου εἶναι χεῖλη.—
«Σὲ βλέπω ἀνεπίστως!...σε βλέπω παρ' ἐλπίδα!...
«Οἱ ζῶντες τοὺς μὴ ζῶντας ἐξαίφνης βλέπουν φίλη.—
«Και πῶθεν μοι σὺ φέρεῖ ὁ ἵππος σου ὁ μέλας;
«Ἐἶν' ὦρα μεσανύκτων!...και πῶθεν ἀφικνεῖσαι;»
«Ἐρχομαι ἀπὸ κάτω ἢ ἀπὸ τὰς νεφέλας...
Ἐλθε γ' ἀναχωρῶμεν...ψυχὴ μου, μὴ φοβείσαι.—»

«Ἀναχωροῦμεν, φίλε! και πῶθεν τῶση βία;
«ἔαν γλυκοχαράξῃ εἰς σὲ ἀκολουθήσω...
«Οὐρᾶ! ἀπόψε πρέπει, ὦρατα μου συμβία!
Εἰς Ναύπλιον ἀπόψε εἰς τὸ δὴν ἡσῶν,
ἀλλῶως, εἰ νὰ ἦμαι μακρὰν σου πολλοὺς μῆνας.—
«Ἄλλ' εἰς τοιαύτην ὦραν ἢ ὦρα μὲ φοβίξει;
Φοβοῦμαι τοὺς αἰετήρους, τὰ σπῆλαια, τὰς κρήνας...
Οἱ κύνες ὀλακτοῦσιν...Ὀ ἄνεμος βοῦξέι!...»

«Κι' ἂν ὁ βορρᾶς βοῦξεί; κ' ἂν κλαίωσιν οἱ σκύλλοι;
Ἡμεῖς μὲ τὴν σελήνην εἰς τὸν ὄδοποροῦμεν.
Ἄκουσε!...χρημετίζου τοῦ ἵππου μου τὰ χεῖλη!
μᾶς λέγονσιν εἶναι κατὰς ν' ἀναχωρῶμεν.
Λοιπὸν ἐγὼ ἵππῶν, σὺ ἐπισθὲν μου πῆδα!
πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ εἰς φθάσωμεν βεβίαις.—
«Πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ εἰς φθάσωμεν Βρασίδα!
«Τί! οἱ ἀποθαιμένοι ἀναχωροῦν ταχαίως.—»

III.

Μὲ τί τάχος, μὲ τί τάχος και οἱ δὲ ὄδοποροῦσιν!
Πῶς τὰ πέταλα τοῦ ἵππου κροτοσπινθηροβολουσιν
ἐπὶ τῶν σκληρῶν πετρῶν!
Φαίνοντ', ἔρχονται και φεύγουν ἐμπροσθὲν τῶν κῶμαι κάστρα,
ἔρη, λόφοι, βράχοι, δένδρα, κάμποι, νέφη, ἄστρα
εἰς βραχύτατον καιρὸν.

«Οὐρᾶ! μαῦρον ἄλογόν μου! τρέχε! τρέχε ὡς νὰ σκάσης!
Πρὶν μᾶς φθάσῃ ἢ ἡμέρα εἰς τὸ Ναύπλιον νὰ φθάσης
μὲ καπνοὺς και μὲ ἀφρούς!
Ἄ! ἴδὲ τοὺς βῶθωνάς του ποῖας φλόγας ἐξερεῖγουν!
Πολυδώρα, βλέπεισ εἰς οἱ νεκροὶ ταχέως φεύγουν;»
—Ἄρες τῶρα τοὺς νεκροὺς!

«Ἄστραπῆ! φωτία!...μαῦρε ἵππε, σιγίξε τὸν ἀέρα!
Εἰς τὸ Ναύπλιον νὰ φθάσης πρὶν μᾶς φθάσῃ ἢ ἡμέρα,
πρὶν μᾶς φθάσῃ ἢ ἀγῆ!—
—Πλῆν, Θεέ μου τῶση βία μὲ τρομάζει, μὲ τάλιζει!
Ἡ γῆ φαίνεται ἐμπρός μου εἰς φωνεῖ και γυρίζει!
Κάνεισ δὲν μᾶς κουνεῖ!...»

—Σοὶ τὸ εἶπα πρὸ ὀλίγου, ἄς σοὶ τὸ εἶπῶ ἀκόμα:
Οἱ νεκροὶ ταχέως φεύγουν, μὲ τὸ εὐφρημόν σου στόμα.
—Ἄρες τῶρα τοὺς νεκροὺς!
—Τί λαμπρὰ τῶν νυκτερίδων και γλαυκῶν ἢ ἀρμονία!
Τοῦ κυπαρισσῶνος τοῦτου Φαρρῆς εἶναι τὰ στοιχεῖα...
—Ἄγγεις λόγους τρομαροῦς...»

Μὲ τί τάχος, μὲ τί τάχος και οἱ δὲ ὄδοποροῦσιν!
Πῶς τὰ πέταλα τοῦ μαῦρου ἵππου σπινθηροβολουσιν!
Ἐπὶ τῶν σκληρῶν πετρῶν!
«Τὸ φεγγάριον προβαίνει και εἰς δόση τῶρα τῶρα:
Κ' οἱ νεκροὶ ταχέως φεύγουν» τοὺς φοβείσαι Πολυδώρα;
—Μὴ λαλῆς περὶ νεκρῶν!

Εἰς τὸ δάσος ἐκεῖ πέραν φῶτα βλέπω και ἀστράπτουν...
Ἄ! ἀκούω φαλαμφιδίας!...μὴ νεκρὸν κανένα εἶπτον;...
ἵππε, πέταξ ἐμπρός!
—Οὐρᾶ! ἄγιοι πατέρες! τὸν ἐθάψατ' ἢ ἀκόμα;
Ἄν κενὸν τὸ φέρετρόν σας τὸ γεμίζετε μ' ἐν πτόμα.
Οὕτω εἶλεῖ ὁ γαμβρός!

Ἱερεῖς και νεκροθάπται! ὄπισθεν ἀκολουθεῖτε.
Γίνετε νεκροπομποὶ μας και βραδέως φαλαμφιδεῖτε:
«Γαῖαν ἔχουσ ἑλαφρὰν!»
Ψάλλται, τὴν πανθιωτέραν εὐθὺς λάβετε φωνὴν σας:
σεῖς τὴν δίκελλαν, ὦ εἴπαται, λάβετε τὴν δυνατὴν σας:
εἰ νὰ εἴψατε νεκρῶν.—»

Ἱερεῖς και νεκροθάπται χύνοντ' ὄπισθεν τῶν ὄλοι,
κλιόμενοι βιαίως, ὡσπερ ὄψεις ἰοβόλοι
ἔχον κλαίοντες οἰκτρὸν.
Φαίνοντ', ἔρχονται και φεύγουν ἐμπροσθὲν τῶν κῶμαι, κάστρα,
ἔρη, λόφοι, βράχοι, δένδρα, κάμποι, νέφη, ἄστρα
εἰς βραχύτατον καιρὸν.

«Ἐκεῖ πέραν εἰς τοὺς τάφους βλέπεισ πλήθος βορβολάκων,
χορευόντων και γελόντων ἐν τῷ τόπῳ τῶν κοράκων
τῶν τραγόντων τοὺς νεκροῦς;
—Κύρ βρυκόλακες ὄριστε! γίνετε τῆς συνοδείας!
Γίνετε οἱ κηροφόροι και σεῖς ταύτης τῆς κηδείας
και ἀψῆτε τοὺς χοροῦς!»

Κ' οἱ βρυκόλακες ὄριστε μὲ κοράκων νέφος μαῦρον
και ἀκολουθοῦν τὸν ἵππον τὸν ἰσάνεμον και γαῦρον
μὲ φωνὰς και μὲ κρωγμοῦς!
Κι' ἀποκρίνονται οἱ ψάλται και ἀρχίζου συμπανθίαν
και ταπαττου τὴν βαθεῖαν τῆς νυκτὸς πανθηραμίαν
μὲ σπαρακτικὸς κλαυθμοῦς!...»

Μὲ τί τάχος, μὲ τί τάχος και οἱ δὲ ὄδοποροῦσιν!
Πῶς τὰ πέταλα τοῦ μαῦρου ἵππου σπινθηροβολουσιν
ἐπὶ τῶν σκληρῶν πετρῶν!
«Τὸ φεγγάριον προβαίνει και εἰς δόση τῶρα τῶρα:
Κ' οἱ νεκροὶ ταχέως φεύγουν» τοὺς φοβείσαι Πολυδώρα;
—Μὴ λαλῆς περὶ νεκρῶν.

«Οὐρᾶ! μαῦρον ἄλογόν μου! πετανοὶ ἀκούω κράξουν!
ἴ ἢν ἡμέραν οἱ ἀχρεῖοι ἀναγγέλλουν και φωνάζουν.—
Ἐμπρός! πέτα μὲ ἀφρούς!
Κύτταξε τοὺς βῶθωνάς του ποῖας φλόγας ἐξερεῖγουν!
Οὐρᾶ! φίλη Πολυδώρα! οἱ νεκροὶ ταχέως φεύγουν
και εὐρίσκουν τοὺς νεκροὺς!»

Σιδηροῦν τινα πυλῶνα καταβαίνει και ἀνοίγει!
ὁ δὲ ἵππος μανιώδης, ἄγριος, ὡς ἂν ἐπλήγη,
εἰς οὐμᾶ εἰς τὰ ἐντός.
Τοῦ κοιμητηρίου τότε ἀντηχοῦσι τὰ ἰδάρη
Ἐκ τοῦ ποδοβολητοῦ του τῶν νεκρῶν οἱ μαῦροι τάφοι
κατασειόνται φρικτῶς.

ὦ μυστήριον! ἐξαίφνης πῦρ τεφρόνει τὴν χλαμῦδα
και τὴν ἀστρην φουστανέλλαν τοῦ πολεμιστοῦ Βρασίδα
κι' ἀντὶ νέου εὐειδοῦς
φαίνεται τὸ τοῦ θανάτου σκελετόν, κρατοῦν εἰς χεῖρας
τὸν καμπύλον δρέπανόν του και προσμένον πρὸ τῆς Σύρας
ἐπὶ σκέλους δυσειδοῦς...»

Ὁ δὲ μέλας ἵππος τότε σμερδαλέον χρημετίσας
και ἀνορθωθείς, και φλόγας ἐκ τοῦ στόματος ἀφῆσας
μὲ καπνοὺς θανατηροῦς,
ἐντὸς ζοφεροῦ θαλάσρου, ἀνοιχθέντος αἰφνηθῶς
κ' ἐξερεῖγοντος σπινθηρᾶς εἰσεπήδησεν ἀγρίως
και κατέβ' εἰς τοὺς νεκροὺς.

Κ' οἱ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς τάφους κλαύματα και θρήνουσ βάλλουσ
και σηκώνοντες τὰς πλάκας τὰ κρανία τῶν προβάλλουν
μ' ἀπορίαν και σιγῆν.
Ἐπειτα ἐκ τῶν μνημάτων ἐξερχόμενοι ἄθροον
σκελετωδῆ συγκροτοῦσι χορὸν και ἀφίρουν γόνον
δεινῶς σειόντες τὴν γῆν.

Ἡ μέλας Πολυδώρα τὴν φρικτὴν σκηλὴν ἰδοῦσα,
ἐξαπλοῦται πρηνῆς κάτω, κ' εἰς τὸν τρέμον ὑπενδῶσα
ἀποθνήσκει παρευθὺς.
Ἐπὶ δὲ θλάσφην τῆς γλῶσσαν τότε δαίμων τις ἀεπίζει
τὴν ἐκσπᾷ και τὴν δεικνύει...Τὸ δὲ πτόμα πλησιάζει
τῶν νεκρῶν ἢ πληθῶς.

Και περιουλώσασά τω μερών: *Εσπεριαν λέγουσιν*
 «Ανοσία! Της γέννης το καλέσον από θα φλέγη»
 την εθλίαν σου φυχόν»
 * Μάθε να μη εσθραίζης τον Θεόν και την Πατρίδα!
 * Επειδή εις τούτ' ελασφύμους και κη' Δύο περιελάπιδα
 στέλλουν Ξανάτον ταχύν.»

Έργαφη εν Σύμβορη κατά Ίουλιον του 1849.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΡΑΦΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΩΣ

Έν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ τοῦ Α'. Τόμου τῆς Ἀθηναϊδος κατεχωρήσατε κατάλογον τῶν ἐν Ἀθήναις ἀγαθοεργῶν Καταστημάτων, ὑπεσχεθήτε δὲ ὅτι θέλετε δημοσιεύσει καὶ τὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπάρχοντα. Πρὸς τοῦτο ἀποστέλλω ὑμῖν κατάλογον τῶν ἐν τῇ νήσῳ Σύρῳ, εὐελπὶς ὅτι θέλουσι καταχωρηθῆ εἰς τὰς στήλας τῆς ἀξιολόγου ὑμῶν ἐφημερίδος.*

Φιλὸπτωχος Ἐταιρία Ἐρμουπόλεως.

Κατάστημα ὑφαίματον περιέχον κήπον καὶ ἐκκλησίαν. Ἠρξάτο ἀνεγειρόμενον τὸ 1874, ἐπεραιώθη δὲ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1876, δαπανηθέντων πρὸς ἀνεγερσίν του δρ. 100,000. Ἐν ἀρχῇ τῆς συστάσεως τὸ Κατάστημα τοῦτο διέτρεφε περὶ τοὺς 20 γέροντας καὶ γυναικας ἀναπήρους, νῦν ὅμως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς 70. Ἡ περιουσία του ἀνέρχεται εἰς δραχ. 25,000. Ἐχει εἰσοδήματα δρ. 30,000, ἐξοδα δὲ ὁμοίως δρ. 30,000 συμπεριλαμβανομένων τοῦ τε τόκου καὶ χρεωλύτρου ὅπερ πληρώνει ἐτησίως (δραχ. 10,000) εἰς τοὺς μετόχους τῆς ἰδρύσεως τοῦ Καταστήματος.

Ὁργανοτροφείον ἀφρόνων.

Ἰδρύθη τὸ 1856, δωρήσαντος τὸ κτήμα τοῦ Ἀλ. Μπαμπαγιώτου. Συντηρεῖται δαπάνη τοῦ δήμου, συνεισφέροντος ἐτησίως περὶ τὰς δρ. 20,000, καὶ ἐκ συνδρομῶν. Διαιτῶνται δ' ἐν αὐτῷ περὶ τὰ 50 ὀρφανά.

Ὁργανοτροφείον θηλέων.

Ἰδρύθη τὸ 1874 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλ. Μπαμπαγιώτη, καταλιπόντος ὀλόκληρον τὴν ἐξ 106 μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Ἰραπέζης περιουσίαν του, καθὼς καὶ τὴν κτηματικὴν αὐτοῦ ἀνερχομένην εἰς δρ. 250,000. Ἐν τῷ φιλανθρωπικῷ τούτῳ καταστήματι διαιτῶνται περὶ τὰ 38 κοράσια.

Σχολὴ ἀπόρων παιδων.

Ἰδρύθη τὸν Νοέμβριον τοῦ 1874. Φοιτῶσι ἐν αὐτῇ περὶ τοὺς 80 μαθητάς. Συντηρεῖται ἐκ συνδρομῶν. Ἡ περιουσία τῆς ἀνέρχεται εἰς δρ. περίπου 10,000.

Σύρος, 20 Ἀπριλίου 1878.

ΠΟΙΗΤΑ

Ἡ Ἀνταπόκρισις Χαθὰς ἐδημοσίευσε καὶ ἔκθεσιν περὶ τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν ὄριων τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσ-

* Ἀσμένως ἢ «Ἀθηναῖς» θέλει καταχωρεῖ πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι εὐεργετικῶν καταστημάτων.

σαλίας, τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, καθιδοσθεῖσαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην, συμπληροῦσαν τὰς στατιστικὰς πληροφορίας τοῦ Συνεδέτ, τοῦ Σταύρου καὶ τοῦ Βαγγώνη, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἠπείρου, πλὴν τῆς Ἀλβανίας, περιλαμβάνει 470,000 Ἕλληνας καὶ 318.000 Μωαμεθανούς καὶ Ἑβραίους. Ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ οἰκοῦσιν Ἕλληνας, Κουτσόβλαχοι καὶ Ἀλβανοὶ ἐξελληνισθέντες, καὶ Ἕλληνας βουλγαρόφωνοι 1,160,000, Βούλγαροι δὲ 307,000, Μωαμεθανοὶ 662,500 καὶ Ἰουδαῖοι 87,000.

— Ἐθνικὴ συνέλευσις Ἰσραηλιτῶν διατεθειμένων νὰ δεγθῶσι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς τὸν Μεσίαν, ἐκλήθη νὰ συνέλθῃ εἰς τὴν πόλιν Κολόμβια τῆς πολιτείας Ὀχάιο τῆς Ἀμερικῆς. Σκοπὸς τῆς συνελεύσεως ταύτης ἐστὶ πρῶτον νὰ σχηματίσῃ βάσιν πρὸς ἔθνικὴν ὑπάρξιν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐπὶ τῆς Νέας Διαθήκης στηριζομένην, ὡς νόμου τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ἐξῆς· δευτέρον νὰ ἐνώσῃ ἄλλους τοὺς ἐχριστιανισθέντες Ἰουδαίους καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἐν ἐνὶ σώματι· τρίτον δὲ νὰ ἐπηρέασῃ τὰς κυβερνήσεις τοῦ κόσμου νὰ βοηθῶσι πρὸς ἀπόδοσιν τῆς Παλαιστίνης εἰς τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ἀσπαζομένους τὸν χριστιανισμὸν.

— Κατὰ τινὰ ἀρτίως συνταχθέντα κατάλογον ὑπάρχουσιν νῦν ἐν τῷ βρετανικῷ Μουσείῳ ὑπὲρ τὰς 20,000 κινεζικὰ βιβλία, διηρημένα εἰς 10,000 συγγράμματα. Ταῦτα ὅμως εἰσι σταγῶν ἐν ὠκεανῷ ἐξ ὧων δύνανται νὰ εὐρεθῶσιν ἐν Κίνα.

— Μαθήματα γυμναστικῆς παρέχονται ἐν τοῖς σχολείοις τῶν Παρισίων τῶν τε ἀρένων καὶ θηλέων. Ὑπὲρ τὰς 30,000 παιδων γυμνάζονται καθηκᾶστην.

— Ἡ ἐρευνητικὴ εἰς Ἀφρικὴν ἐκδρομὴ τοῦ Στάνλεϋ κατηνάλωσεν εἰς τε τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης» καὶ τὸν «Τηλέγραφον τοῦ Λονδίνου» περὶ τὰς 500,000 φρ.

— Ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας διὰ τὸ ἐνεστώσ ἐτος φέρει ὡς ἐσοδα τὸ πῶσον 2,578,000,000 δραχμῶν, ὡς δὲ ἐξοδα τὸ πῶσον 3,600,000,000 δραχμῶν.

— Ἐν Ἰαμαϊκῇ ἤρξατο ἡ φύτευσις τῆς κινήσης τὸ 1860, νῦν δὲ ἔχει 80,000 δένδρων τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἐνεθάρρυνεν ἡ κυβέρνησις.

— Κατὰ τὸ ἐτος 1876 ἡ παραγωγή ἢ ἐκ μετάξης καὶ μεταξίνων ὑφασμάτων ἐν Λυῶνι ἀνῆλθεν εἰς 454,100,000 φράγκων.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ'

Ἐπέπρωτο, ὀλόκληρος, τοῦ Πλάστου μου νὰ γίνω
 Ἡ τιμωρία ἐπὶ γῆς καὶ ἱερὸν νὰ μείνω.
 Ἄλλὰ ἐνφ' ὑφ' ἀπαντας καὶ ὑπὸ σοῦ τιμῶμαι
 Ἀκέφαλος, μεσότονος, ἀκούεις πῶς μυκῶμαι;
 Καὶ ὁ αὐτὸς καὶ ἄψυχος ὑψαύχην πάλιν κείμαι.
 Ἀτρόμητος κατ' ἐναντί τῶν μετεώρων εἶμαι.

I. K. ΤΖΑΘΑΣ.

Περὶ τῆς ἐν Ἀγυαῖ ἐπαναστάσεως καὶ τῶν κατ' αὐτὴν λαβόντων χώραν, τῆς τε διαγωγῆς καὶ τῆς χρηματικῆς διαχειρίσεως τοῦ κ. Α. Βούλγαρη, ἐδημοσιεύθη φυλλάδιον ὅπερ συνιστῶμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κοινοῦ.

ΓΡΙΦΟΣ 3.

ET ET
 ET ET ΣΤΙ = Ν
 ET EI ET
 ET ET ΠΙ = Ν
 ET ET

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Κ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ (ἐκ Πειραιῶς).